

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku w XIV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca: SSR Joanna Hetnarowicz-Sikora

Protokolant: prot. sąd. Łukasz Jędrzejewski

Przy udziale Prokuratora: Marii Wójcik-Rumińskiej

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2017 roku sprawy:

P. P. (1) (P.)

s. Z. i R. z domu C.

ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 17 kwietnia 2017 roku w W. obiecał udzielić korzyść majątkową osobom pełniącym funkcję publiczną tj. funkcjonariuszom (...) K. S. sierż. sztab. D. S. w postaci pieniędzy w kwocie 1.500 zł oraz st. sierż. R. S. (1) w postaci pieniędzy w kwocie 1.000 zł w związku z pełnieniem przez nich funkcji publicznej,

tj. o czyn z art. 229 § 1 k.k.;

II. w dniu 17 kwietnia 2017 roku w B. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym I badanie 0,66 mg/l, II badanie 0,54 mg/l i III badanie 0,58 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.;

III. w dniu 17 kwietnia 2017 roku w B. przemocą tj. wykorzystując pojazd marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) do przewrócenia funkcjonariusza Policji sierż. sztab. D. S. zmusił go do zaniechania prawnej czynności służbowej, tj. podjętej interwencji i tym samym naruszył jego nietykalność cielesną podczas pełnienia obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. uznaje oskarżonego **P. P. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I. aktu oskarżenia, który to czyn kwalifikuje jako występki z art. 229 § 1 k.k. i za jego popełnienie na podstawie art. 229 § 1 k.k. skazuje oskarżonego na karę **6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **P. P. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II. aktu oskarżenia, który to czyn kwalifikuje jako występki z art. 178a § 1 k.k. i za jego popełnienie na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazuje oskarżonego na karę **4 (czterech) miesięcy** pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres **3 (trzech) lat**;

IV. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie **5.000 (pięciu tysięcy) złotych** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

V. na podstawie art. 63 § 4 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 17 kwietnia 2017 roku do dnia 8 grudnia 2017 roku;

VI. uznaje oskarżonego **P. P. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III. aktu oskarżenia, z tym ustaleniem że wywarł wpływ na czynności urzędowe policji zmuszając do zaniechania prawnej czynności służbowej, który to czyn kwalifikuje jako występki z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za jego popełnienie na podstawie art. 224 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. skazuje oskarżonego na karę **4 (czterech) miesięcy** pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonego D. S. kwotę **500 zł (pięćset złotych)** tytułem nawiązki;

VIII. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego w pkt. I., II. i VI. wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierza oskarżonemu karę łączną **roku pozbawienia wolności**;

IX. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego w pkt VIII. wyroku łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza **na okres próby 3 (trzech) lat**;

X. na podstawie art. 63 § 1 i § 5 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego łącznej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania od dnia 17 kwietnia 2017 roku godzina 17:50 do dnia 17 kwietnia 2017 roku godzina 19:10, przyjmując iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XI. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi w całości Skarb Państwa.

Sygn. akt XIV K 385/17, PR 3 Ds. 543.2017

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Słupsku oskarżyła **P. P. (1) (P.)**, s. Z. i R. z domu C., ur. (...) w S. o to, że:

IV. w dniu 17 kwietnia 2017 roku w W. obiecał udzielić korzyść majątkową osobom pełniącym funkcję publiczną tj. funkcjonariuszom (...) K. S. sierż. sztab. D. S. w postaci pieniędzy w kwocie 1.500 zł oraz st. sierż. R. S. (1) w postaci pieniędzy w kwocie 1.000 zł w związku z pełnieniem przez nich funkcji publicznej,

tj. o czyn z art. 229 § 1 k.k.;

V. w dniu 17 kwietnia 2017 roku w B. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym I badanie 0,66 mg/l, II badanie 0,54 mg/l i III badanie 0,58 mg/l alkoholu etylowego w wydechanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.;

VI. w dniu 17 kwietnia 2017 roku w B. przemocą tj. wykorzystując pojazd marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) do przewrócenia funkcjonariusza Policji sierż. sztab. D. S. zmusił go do zaniechania prawnej czynności służbowej, tj. podjętej interwencji i tym samym naruszył jego nietykalność cielesną podczas pełnienia obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Słupsku ustalił następujący stan faktyczny:

P. P. (1) ma 54 lata. Posiada wykształcenie średnie, utrzymuje się z prac dorywczych podejmowanych na terenie Niemiec i Belgii. W ostatnich miesiącach nie osiągał żadnych dochodów, nie posiada majątku większej wartości. P. P. (1) jest rozwiedziony, na utrzymaniu ma bezrobotną konkubinę.

P. P. (1) nie był karany sędownie.

W dniu 17 kwietnia 2017 roku P. P. (1) przebywał u znajomych w W., gdzie spożywał piwo i wódkę. Następnie pojechał do kościoła samochodem marki V. o nr rej. (...). Gdy wracał przez B. ok. 18:28, kierując samochodem, został zatrzymany przez patrol policji.

P. P. (1) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...), będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym I badanie 0,66 mg/l, II badanie 0,54 mg/l i III badanie 0,58 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu.

Funkcjonariusze Policji poddali P. P. (1) badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu.

W trakcie kontroli drogowej funkcjonariusz Policji D. S. zauważył, że P. P. (1) może podjąć próbę ucieczki, dlatego chciał zabrać P. P. (1) kluczyki. W tym momencie P. P. (1), siedząc za kierownicą pojazdu, ruszył gwałtownie samochodem, ciągnąc za sobą D. S. przez około 5 metrów. W ten sposób P. P. (1) naruszył nietykalność cielesną D. S., a jednocześnie wywarł wpływ na czynności urzędowe funkcjonariusza Policji dokonującego zatrzymania, zmuszając D. S. do zaniechania prawnej czynności służbowej.

Po pewnej chwili D. S. uwolnił się, oswabadzając tułów z okna. D. S. nie odniósł żadnych obrażeń ciała.

P. P. (1) odjechał samochodem w kierunku miejscowości G., zaś D. S. i R. S. (1) poinformowali drogą radową funkcjonariuszy Policji o konieczności podjęcia pościgu. Około 500 metrów przed W. P. P. (1) wpadł w poślizg i wjechał do przydrożnego rowu, gdzie został zatrzymany.

Wobec P. P. (1) zastosowano środki przymusu bezpośredniego.

W trakcie czynności P. P. (1) zaproponował funkcjonariuszom Policji sierż. sztab. D. S. kwotę 1.500 zł oraz st. sierż. R. S. (1) kwotę 1.000 zł w zamian za odstąpienie od prawnych czynności zatrzymania i uruchomienia postępowania karnego przeciwko niemu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- wyjaśnień oskarżonego P. P. (1) (k. 82, k. 34-36);
- zeznań świadków D. S. (k. 15-17, k. 51), R. S. (1) (k. 20-22), I. K. (k. 44-45) i A. K. (k. 47-48);
- dowodów zgromadzonych w sprawie wymienione w akcie oskarżenia na k. 68 oraz katy karnej k. 76 i informacji o wpisach w ewidencji kierowców k. 77;

Słuchany w dniu 18 kwietnia 2017 roku (k. 34-36) P. P. (1) przyznał się do popełnienia czynu z art. 229 § 1 k.k. i czynu z art. 178a § 1 k.k., natomiast nie przyznał się do popełnienia czynu z art. 224 § 1 k.k. i art. 222 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. Jednocześnie oskarżony złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym, przyznając, że gdy policjant zbliżył się do jego samochodu, wpadł w panikę i ruszył samochodem, postanowiwszy odjechać. Oskarżony przyznał, iż nie obserwował tego, co dzieje się z Policjantem.

Słuchany na rozprawie w dniu 08 grudnia 2017 roku (k. 82) P. P. (1) przyznał się do wszystkich trzech zarzucanych mu czynów i podtrzymał swe wcześniejsze wyjaśnienia.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zarówno okoliczności popełnienia zarzucanych oskarżonemu czynów, jak i wina sprawy nie budzą wątpliwości, zarówno co do przebiegu zdarzeń, jak i co do postaci sprawczej przestępstw mu zarzucanych.

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów oraz złożył krótkie wyjaśnienia potwierdzające przebieg wydarzeń, w toku których zachowaniem swoim oskarżony wypełnił znamiona wszystkich trzech przestępstw. Po dokonanej przez Sąd ocenie ich wiarygodności Sąd uznał, iż korelują one z zeznaniami świadków oraz dowodami dokumentów. Skutkiem tego było uznanie wyjaśnień oskarżonego za podstawę ustaleń stanu faktycznego w sprawie.

Zeznania występujących w sprawie świadków D. S. (k. 15-17, k. 51), R. S. (1) (k. 20-22), I. K. (k. 44-45) i A. K. (k. 47-48) Sąd również uznał za wiarygodne. Świadkowie D. S. i R. S. (2) byli pokrzywdzonymi w sprawie. Zeznawali w sposób spójny i konkretny, przedstawiając zwięźle przebieg wydarzeń, w skutek których doszło do podjęcia kontroli drogowej wobec oskarżonego kierującego samochodem pod wpływem alkoholu, naruszenia nietykalności cielesnej D. S. i wywarcia wpływu na czynności urzędowe policji, a wreszcie – do zaoferowania funkcjonariuszom policji korzyści majątkowej w zamian za odstąpienie od podejmowanych przez nich czynności urzędowych. Relacje wymienionych świadków korelują również z dowodami z dokumentów, jak również z wyjaśnieniami samego oskarżonego.

Za w pełni wiarygodne, bo korespondujące z zeznaniami pokrzywdzonych uznać należy także zeznania świadków I. K. i A. K., którzy byli obecni w czasie, gdy oskarżony oferował funkcjonariuszom Policji korzyść majątkową. Świadkowie zeznawali spontanicznie i szczerze, nie mając żadnych powodów, aby bezpodstawnie oskarżonego obciążać.

Za wiarygodne Sąd uznał również dowody z dokumentów ujawnionych w toku rozprawy głównej, który to materiał Sąd uznał za w pełni wiarygodny i miarodajny dowodowo. Są to dokumenty sporządzone przez osoby mające do tego odpowiednie uprawnienia i potrzebną wiedzę, wydane przez upoważnione do tego organy, a ich treści żadna ze stron nie kwestionowała.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy dostarczył tym samym dostatecznych podstaw do ustalenia, że oskarżony P. P. (1) dopuścił się popełnienia czynów wskazanych w zarzutach. Za sprawstwem oskarżonego przemawia już sama treść jego wyjaśnień, w których przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wskazał powód oraz okoliczności dokonania kolejnych przestępstw. Z kolei zeznania świadków D. S. (k. 15-17, k. 51), R. S. (1) (k. 20-22), I. K. (k. 44-45) i A. K. (k. 47-48) w korelacji z treścią załączonej do akt dokumentacji z przeprowadzonych czynności w pełni potwierdzają okoliczności i przebieg poszczególnych przestępstw popełnionych przez oskarżonego.

Powyższe skutkowało stwierdzeniem, że w dniu 17 kwietnia 2017 roku w B. P. P. (1) przemocą tj. wykorzystując pojazd marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) do przewrócenia funkcjonariusza Policji sierż. sztab. D. S. wywarł wpływ na czynności urzędowe policji zmuszając do zaniechania prawnej czynności służbowej, tj. podjętej interwencji i tym samym naruszył jego nietykalność cielesną podczas pełnienia obowiązków służbowych.

Powyższe zachowanie wyczerpało znamiona przestępstw z art. 222 § 1 k.k., art. 224 § 1 k.k., przy czym z racji tego, iż podejmowane było w ramach jednej czynności sprawczej – uznać je należało za jeden czyn zabroniony w rozumieniu art. 11 § 2 k.k.

W rozszerzeniu powyższej konstatacji wskazać trzeba, że zgodnie z art. 222. § 1 k.k. działa bezprawnie ten, kto narusza nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych.

Przekładając dyspozycję niniejszego przepisu na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że D. S. niewątpliwie jako funkcjonariusz Policji wykonywał czynności urzędowe. Tymczasem P. P. (1) w czasie i w związku z wykonywaniem przez D. S. czynności służbowych związanych z przeprowadzaną kontrolą drogową, użył pojazdu do naruszenia nietykalności cielesnej D. S.. Nagłe ruszenie pojazdem i pociągnięcie za sobą funkcjonariusza Policji przez oskarżonego ocenić zatem należy jako naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego.

Z kolei art. 224 § 1 k.k. wskazuje, że ten, kto przemocą lub groźbą bezprawną wywiera wpływ na czynności urzędowe organu administracji rządowej, innego organu państwowego lub samorządu terytorialnego, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Nadto na podstawie § 2 cytowanego artykułu tej samej karze podlega, kto stosuje przemoc lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej.

Znowu, przekładając powyższy przepis na grunt rzeczony sprawy, zauważyć trzeba, że P. P. (1) - stosując przemoc w postaci nagłego i gwałtownego ruszenia pojazdem, a także pociągając za samochodem funkcjonariusza Policji - wywarł wpływ na czynności urzędowe funkcjonariusza Policji, a zatem wypełnił swym zachowaniem znamiona czynu z art. 224 § 1 k.k.

Już tylko na marginesie wskazać należy, iż Sąd nie dopatry się podstaw do stwierdzenia, że oskarżony zmusił jednocześnie pozostającego funkcjonariuszem publicznym funkcjonariusza Policji do zaniechania czynności służbowych związanych z przeprowadzaną kontrolą.

Fakt podjęcia swojego zachowania przez oskarżonego w toku jednego zdarzenia skutkującego wypełnieniem tymże zachowaniem dwóch różnych czynów zabronionych skutkowało przywołaniem ich w kwalifikacji prawnej czynu w ramach stwierdzenia iż stanowiły one jeden czyn w myśl art. 11 § 2 k.k.

Sąd ustalił, iż stopień zawinienia sprawcy czynu jest znaczny, gdyż działał on z zamiarem bezpośrednim. P. P. (1) - osoba dojrzała, sprawna intelektualnie i funkcjonująca samodzielnie w życiu codziennym - miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu. Jednak w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego działania nie dał posłuchu obowiązującym normom prawnym, pomimo tego, że w ustalonych przez sąd konkretnych okolicznościach popełnienia czynu zachodziła pełna wymagalność zgodnego z prawem zachowania.

Sąd zatem nie dopatrył się przy tym żadnych okoliczności umniejszających, czy wyłączających zawinienie oskarżonego.

Znaczna społeczna szkodliwość czynu popełnionego przez oskarżonego jest oczywista, jako, że oskarżony dopuścił się swych zachowań na szkodę funkcjonariusza publicznego, godząc przy tym w nietykalność osoby pokrzywdzonego i w jego poczucie bezpieczeństwa oraz wywierając wpływ na czynności urzędowe.

Dalej, zauważyć trzeba, że oskarżony nadto, po zatrzymaniu go ponownie przez funkcjonariuszy Policji, zaproponował policjantom D. S. i R. S. (1) korzyść majątkową w postaci pieniędzy po to, by odstąpili oni od dalszych czynności związanych z koniecznością uruchomienia postępowania karnego o przestępstwo. Swym zachowaniem wypełnił zatem znamiona czynu z art. 229 § 1 k.k.

Zgodnie bowiem z treścią art. 229 § 1 k.k. działa bezprawnie ten, kto udziela albo obiecuje udzielić korzyści majątkowej lub osobistej osobie pełniącej funkcję publiczną w związku z pełnieniem tej funkcji.

Także i w tym przypadku wina oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości czynu jest znaczny z uwagi na okoliczności podjętego przez oskarżonego zachowania i kierujące nim pobudki.

I wreszcie, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozostawił żadnych wątpliwości co do tego, że w dniu 17 kwietnia 2017 roku w B. P. P. (1) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym I badanie 0,66 mg/l, II badanie 0,54 mg/l i III badanie 0,58 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu.

Czyn przypisany oskarżonemu wyczerpał znamiona występku z art. 178a § 1 k.k. Zgodnie z treścią tego artykułu działa bezprawnie ten, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi w ruchu lądowym pojazd mechaniczny.

Wskazać należy również że zgodnie z utartym poglądem Sądu Najwyższego (przykł. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 2015 r., sygn. IV KK 201/15) prowadzeniem pojazdu w ruchu lądowym jest każde przemieszczanie pojazdu przez kierującego na obszarze, na którym jest prowadzony ruch lądowy, w tym także na drodze dojazdowej bądź drodze polnej, dostępnej jednakże dla ogółu użytkowników. W kontekście zgromadzonego w sprawie i nie budzącego wątpliwości całokształtu materiału dowodowego nie sposób jest zanegować, że w dniu 17 kwietnia 2017 roku w B. P. P. (1) kierował samochodem osobowym, gdzie zatrzymany został do kontroli drogowej, przy czym znajdował się on w stanie nietrzeźwości. Oskarżony miał przy tym świadomość, iż spożywał alkohol w ilości wystarczającej do osiągnięcia efektu odurzenia, a zatem liczył się z tym, iż podejmując kierowanie samochodem osobowym może znajdować się w stanie nietrzeźwości. Zresztą, zauważyć wypada, że także wynik badania alkotestem: I badanie 0,66 mg/l, II badanie 0,54 mg/l i III badanie 0,58 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, wskazywał na to, że oskarżony – będąc osobą dojrzałą i co najmniej przeciętnie znającą własny organizm – pozwalał oskarżonemu na właściwą ocenę swego stanu i niemożności kierowania pojazdem w danej chwili.

Tym samym swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona występku z art. 178a § 1 k.k.

Sąd ustalił, również iż stopień jego zawinienia jest znaczny, gdyż działał on z zamiarem bezpośrednim. P. P. (1) – osoba dojrzała, sprawna intelektualnie i funkcjonująca samodzielnie w życiu codziennym – miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu, a jednak pomimo tego podjął on działania świadomie wykraczający przeciwko ustalonemu porządkowi prawnemu. Oskarżony miał przy tym świadomość, iż spożył znaczną ilość alkoholu, co powoduje zaburzenia w zdolnościach psychopoznawczych oraz opóźnia czas reakcji powodując zagrożenie podczas kierowania pojazdem mechanicznym. Sąd ustalił, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim.

Przypisany oskarżonemu czyn nacechowany jest nadto znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a to z uwagi na fakt, iż oskarżony dopuścił się swego czynu działając umyślnie, łamiąc normy regulujące bezpieczeństwo i porządek na drogach, a także okazując oczywiste lekceważenie dla porządku prawnego i sprowadzając na innych uczestników ruchu drogowego znaczne niebezpieczeństwo w związku z poruszaniem się po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości.

Przystępując do wymiaru kary, Sąd miał na względzie dyrektywy jej wymiaru opisane w art. 53 i 58 § 1 k.k., w tym przede wszystkim wychowawcze działanie kary oraz cele zapobiegawcze wyrażające się w dążeniu do wyeliminowania u oskarżonego zachowań godzących w przyjęty porządek prawny, a mających swe źródło przyczynowe w lekceważącym podejściu do norm i zakazów obowiązujących w społeczeństwie.

Wymierzając karę, Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające po stronie oskarżonego.

Do tych pierwszych Sąd zaliczył jego dotychczasową niekaralność oraz pozytywną opinię w miejscu zamieszkania oskarżonego, który jako osoba dojrzała prawidłowo wywiązuje się ze wszystkich ról społecznych, funkcjonując w społeczeństwie w sposób niezakłócony.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył natomiast znaczny stan nietrzeźwości oskarżonego w dacie popełnienia czynu, jak również wielorodzajowość podjętych przez oskarżonego zachowań.

Na podstawie powyższych przesłanek Sąd:

a/ na podstawie art. 229 § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę **6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

b/ na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę **4 (czterech) miesięcy** pozbawienia wolności;

c/ na podstawie art. 224 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. skazał oskarżonego na karę **4 (czterech) miesięcy** pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu wymienione powyżej kary jednostkowe są adekwatne do stopnia zawinienia i do stopnia społecznej szkodliwości każdego z czynów przypisanego oskarżonemu, a przy tym osiągną one pokładane w nich cele w zakresie oddziaływania społecznego. Kary te wpłyną także wychowawczo wobec oskarżonego na przyszłość, stanowiąc

dotąd dodatkowo czynnik kształtujący świadomość prawną społeczeństwa i informując o normach sankcjonowanych oraz karach orzeczonych za ich złamanie.

Jednocześnie, na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd, stosując zasadę częściowej absorpcji, połączył orzeczone wobec oskarżonego w pkt. I., II. i VI. wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył oskarżonemu karę łączną **roku pozbawienia wolności**.

Forma kary, tj. kara pozbawienia wolności, jest w niniejszej sprawie zdaniem Sądu jedyną adekwatną do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu, a przy tym uwzględnia właściwości osobiste oskarżonego. Z kolei wymiar kary jest w ocenie Sądu adekwatny do faktu, iż oskarżony dopuścił się kilku zachowań karalnych w ramach jednego zdarzenia historycznego. Zdaniem Sądu kara roku pozbawienia wolności jest adekwatna do rozmiaru szkód i krzywd wyrządzonych pokrzywdzonym oraz stanowić będzie czynnik informacyjny dla społeczeństwa przekonując, iż przestępstwo nie pozostanie bez kary.

Jednocześnie, mając na uwadze dotychczasową niekaralność oskarżonego, Sąd na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego w pkt VIII. wyroku łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił **na okres próby 3 (trzech) lat**.

Kierując się dyrektywą z art. 58 § 1 k.k. Sąd stwierdził, że zachodzą przesłanki, aby skorzystać wobec oskarżonego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy i warunki leżące po stronie P. P. (1), Sąd stwierdził, że powyższe zapewni osiągnięcie celów kary, w szczególności zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego stanowi nadto realizację zasady humanitaryzmu z art. 3 k.k., według którego kary stosuje się z poszanowaniem godności człowieka.

W związku z powyższym, w oparciu o ustalenia dotyczące warunków osobistych oskarżonego, w tym zważywszy na dotychczasową niekaralność oskarżonego, Sąd uznał, że w stosunku do niego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna będąca przesłanką orzeczenia wobec niego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary. Wskazać należy, że P. P. (1) posiada dobrą opinię w miejscu zamieszkania. Jest on przy tym osobą dojrzałą, o dotąd nienagannej postawie życiowej. Niewątpliwie zatem w pierwszej kolejności wdrożyć należy w stosunku do jego osoby środki o charakterze wychowawczym. W tej sytuacji Sąd doszedł do przekonania, że celowym jest warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary na okres próby 3 lat. W ocenie Sądu za wystarczającą obecnie reakcją karną na jego zachowanie należało uznać zastosowanie wobec niego probacji w warunkach wolnościowych, gdzie sama groźba zarządzenia wykonania orzeczonej kary w przypadku nieprzebrzegania porządku prawnego, winna skłonić go do postępowania zgodnego z obowiązującymi normami prawnymi. Realna groźba wdrożenia do wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności skutecznie wpłynie na kształtowanie w oskarżonym społecznie pożądanym postaw. Oskarżony będzie miał bowiem świadomość, że popełnienie kolejnego czynu sprzecznego z prawem może spowodować zarządzenie wykonania kary. Ta świadomość powinna dodatkowo wpłynąć prewencyjnie na jego zachowania, tym bardziej, że Sąd na podstawie 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. ustalił wobec oskarżonego 3-letni okres próby, co zapewnia organom wymiaru sprawiedliwości możliwość kształtowania postaw oskarżonego w społecznie akceptowanym i pożądanym kierunku, ale także jest wystarczające dla ewentualnego zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności w razie niepowodzenia okresu próby.

Dla zapewnienia prawidłowego przebiegu okresu próby i wzmocnienia aspektu resocjalizacyjnego Sąd orzekł wobec oskarżonego także określone środki karne.

Z uwagi na krzywdę wyrządzoną D. S. w wyniku przestępstwa z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 1 k.k. - Sąd orzekł wobec oskarżonego na podstawie art. 46 § 2 k.k. obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonego D. S. kwotę **500 zł (pięćset złotych)** tytułem nawiązki. Pokrzywdzony bowiem odczuł niewątpliwie zdarzenie, a jego krzywda nie została zrekomensowana w inny sposób, tymczasem zadaniem Sądu jest dbałość o kompensację szkody w efekcie postępowania karnego.

W związku z uznaniem oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k., na podstawie art. 42 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat, tj. minimalny możliwy do orzeczenia okres tego środka karnego, uznając, że będzie wystarczający w stosunku do dotychczas niekaranego oskarżonego.

W związku z uznaniem oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k., na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł nadto wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 63 § 4 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego w pkt II wyroku środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 17 kwietnia 2017 roku do dnia 8 grudnia 2017 roku;

Na podstawie art. 63 § 1 i § 5 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego łącznej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania od dnia 17 kwietnia 2017 roku godzina 17:50 do dnia 17 kwietnia 2017 roku godzina 19:10, przyjmując iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi w całości Skarb Państwa, uznając, iż oskarżony pozostaje w złej sytuacji materialnej, a uiszczenie kosztów procesu w jakiegokolwiek części naraziłoby oskarżonego na niemożność pokrycia kosztów jego koniecznego utrzymania.

S., dnia 03 stycznia 2018 roku

Sędzia Sądu Rejonowego w Słupsku

Joanna Hetnarowicz-Sikora